RUBRICA AFONULUI

Despre țărâna patriei

(Mircea Bunea, 11 ianuarie 2006)

Chiar dacă-i adevărat că ministrul I. („I” de la Icsulescu, nu de la cine bănuiți dumneavoastră) a amânat un concurs și a schimbat un juriu care trebuia să-l desemneze pe un nr.1 al unei instituții din subordine numai pentru că pe respectivii competitori îi suspecta că ar face ochi dulci unor partide – altele decât cele agreate de Excelența Sa -, recunosc că demnitarul cu pricina, până la un punct, mi-a rămas mai curând simpatic. La urma urmelor – nu obosesc să repet asta – e de crezut că nu-ți poți face propria politică folosindu-te de oamenii ălorlalți.

Chiar dacă-i adevărat că divele N. și C., cam șturlubatice de felul lor – una a patronat o selecție în care s-a slăvit pe sine cu patima specifică unui Johni Bravo de-a călare pe monstrul marin, iar cealaltă, tot clasic în viață, n-a ezitat să boteze cu numele său strada pe care poposește între două turnee pe-afară, ignorând, par exemple, faptul că, până nu demult, filosoful Noica, pentru administrație, nu era decât o stație de troleibuz pe Calea Plevnei – își torpilează reciproc elevii și elevele deturnând destine și sfărmând posibile cariere, recunosc că minunatele, până la un punct, mi-au rămas mai curând simpatice. La urma urmelor, să nu uităm că trăim în țara lui obraznicul mănâncă praznicul.

Chiar dacă-i adevărat că regizorului T., părându-i-se că o anumită dramă lirică în patru acte, după peste 120 de ani buni de la premieră, are cam prea multe riduri și de-atâta săltat prin veac i-au cam căzut sânii, i-a făcut atâtea liftinguri și i-a pompat în țâțe atâta silicon că mai-mai s-ajungem să credem că la manufactura din Sevilla se răsuceau papiroase Assos, că, pardon, contrabandiștii sunt tot una cu ăia din afacerile Țigareta 1, 2, 3 și următoarele și că însuși dumnealui, domnul Geoges Bizet ar fi devenit contemporanul nostru!; ceea ce, recunosc din nou că, până la un punct, respectivul regizor îmi rămâne simpatic. Mai ales că, la urma urmelor, chestii d-astea, adică oarece neoviziuni regizorale oarecum paranormale, s-au produs și s-au consumat și pe la case mult mai mari. (A se vedea, spre o pildă, cum a fost re-montată chiar întâmplarea numitului Oedip...)

Chiar dacă-i adevărat că domnul R., un distins jolly-joker – în sensul că are statut și de dirijor specializat în crearea decalajelor cu scena și de ștăbuleț – a ajuns să se autoconvingă că de când a fost săltat în funcție a fost săltat și în competență, motiv pentru care și privește de jur-împrejur cu dispreț suveran, iarăși și iarăși recunosc că, până la un punct, nenea conductor-ul mi-a rămas simpatic. La urma urmelor, schimbând ceea ce este de schimbat, amintiți-vă că însuși marele Toscanini s-a pișat pe orchestră!; și că printre lăutari, de mulți ani, circulă următoarea zicere: „La baghetă, minte multă nu se cere/ Poți fi prost, da' s-ai putere!”. Sunt și astea niște filosofii.

Opresc aici șirul exemplelor eiusdem farinae. Știu că nici în lumea artei în general și nici în lumea muzicii în special nu se trăiește numai printre statui, ci, mai ales! printre oameni obișnuiți. Care sunt cum sunt făcuți de măicuțele lor. Cu virtuți și cu servituți.